

C.W. Schultz-Lorentzens prædiken julesøndag

Taler

Christian Wilhelm Schultz-
Lorentzen
Præst

Dato

31. december 1943

Sted

Vor Frelzers Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 2, vers 25-40

- 1 Naar et Skib er i Søen, skifter Mandskabet Vagt om Vagt. Der maa altid være en
vaagen Mand paa Broen for at passe paa, at Kursen holdes. Det kan tit være en
drøj Tid saadan en Hundevagt, hvor det er mørkt og maaske haardt Vejr. Men
engang kommer jo Afløsningen, og saa skifter Vagten, tit uden mange Ord, men
5 altid skal Kursen meldes og gentages fra den ene Vagt til den anden. Vagten
skifter, men Skibet sejler stadig frem.

- Det er jo saadan et Vagtskifte, vi staar over for, hvor det gamle Aar er ved at løbe
ud, og det nye skimtes forude. Ære være dem, der har holdt sig vaagne, mens
10 andre sov. Ære være dem, der har sørget for, at Kursen blev holdt, og nu
afleverer Vagten til det nye Mandskab med Ordene: Samme Kurs.

- Det er saadan et Vagtskifte, vort Evangelium i Dag lader os være Vidne til. De
gamle skal løses af. De har virkelig holdt sig vaagne. Der staar om den gamle
15 Anna, at hun veg ikke fra Helligdommen, tjenende Gud med Faste og Bøn, Nat
og Dag. Hun har ikke sovet paa sin Vagt. Og om den gamle Simeon fortælles
der, at han var retfærdig og gudfrygtig og forventede Israels Trøst. Han ligesom
stod der paa Broen og saa uafbrudt fremad gennem Mørket og Taagen. Han
spurgte ikke om, hvor langt der var til Maalet, han bare holdt Kursen,
20 fuldkommen sikker paa, at det var den rigtige. Kaptajnen havde givet ham den,
og nu kom Afløsningen. Nu kom den, der skulde overtage Vagten, den rigtige
Fører. Det er da intet Under, at deres Øjne straaledede af Glæde og Tak. Deres Liv
var fuldbyrdet, det havde faaet sin Mening. Herre, nu lade du din Tjener fare i
Fred efter dit Ord, thi mine Øjne har set din Frelse.

25

Og nu staar vi over for et Vagtskifte. Det er nu os, der er gamle, der skal afløses.

Men vi har selv faaet Kursen overgivet af dem, der gik forud. Her drejer det sig om Guds Ord, og synger om det, at det er vort Arvegods, det skal vor Afkoms
30 være. Jeg synes altid, at vi paa denne Søndag skal tænke paa dem, der gik forud for os og overgav os Ordet. Jeg har mange Navne, jeg nu husker. Hver af os har sikkert saadanne Navne i vor Erindring og vor Taknemlighed. Jeg tænker ikke blot paa de store, som vi er mange om at takke; jeg tænker paa de smaa, dem, som vi kun er faa, der kender, eller maaske jeg alene. Er det ikke saadan, at vi
35 hver for sig kan nævne et eller flere Navne med Tak. Maaske Mor eller Far. Maaske en gammel Bedstemor eller Bedstefar, maaske en Lærer eller Lærerinde, maaske en eller anden Præst, maaske en Ven eller Veninde. Vi har gode og smukke Minder om dem, men det, vi især takker dem for, er, at de har givet os Ordet, har lært os at holde Kursen, har vist os og hjulpet os paa Vej til Gud og
40 Vor Herre Jesus Kristus. Det er maaske ikke saadan, at de har talt meget om de Ting til os. Der er jo Forskel. Her staar om den gamle Anna, at hun talte om Jesus til alle, som forventede Jerusalems Forløsning. Det har hun nu haft Mod og Evne til; hun var snaksom i sin Iver. Det staar der ikke om Simeon, han var nu ogsaa et Mandfolk; men han tog Barnet paa sine Arme og priste Gud. Og det
45 er underligt nok, at det netop er de Ord, som Simeon sagde, der er overleverede os i den hellige Historie. Nej, det er i og for sig ikke Menneskers Ord, det kommer an paa. Det er noget andet, der stille kan overleveres fra den gamle Slægt til den unge, det er Guds Ord, det er vor Kristentro, det er vor Herre Jesus. Ære være dem, der havde Vagten, der holdt sig vaagen, der havde
50 Taalmodighed og Tro ogsaa i de trange Tider til at holde fast ved Guds Ord og give det videre. Vi kan ikke sige dem Tak nok.

Og nu er det os, der staar foran Afløsningen. Vi beder om, at vi ogsaa maa have været vaagne paa vor Vagt. Vaagne uden at tabe Modet og Troen, at vi ikke maa
55 have sluppet af og tabt Kursen af Syne, eller være veget den mindste Streg fra den. Vi beder om, at vi maa have givet Ordet videre ud, saadan som vi nu har faaet Evne og Lejlighed til det. Der er ingen af os, som ikke har haft nogen at dele vor Tro med. Bare vi har haft Troen selv og bevaret den. Vi forlanger ikke at blive takket af Mennesker, naar vi blot maa befindes tro af Vor Herre. Det er
60 jo ikke noget nyt, vi har skullet finde paa og føre frem. Det er det gamle Budskab, Guds eget Ord, det som er Vor Herre Jesus Kristus. Det er vor Bøn nu ved Vagtskiftet for vor Kirke, at det Skib maa have holdt og ogsaa i det nye Aar fremdeles maa holde Kursen, den rette Kurs, der gaar til vort Fædreland.

65 Har vi meget at bede om for vor Kirke, saa har vi ogsaa meget at bede om for

vort Fædreland. Vi føler ogsaa godt, at det er Afløsningstid nu. De gamle og det gamle er ved at faa Frivagt, og det er nyt Mandskab, der efterhaanden skal til. Vi beder om, at Kursen maa være bevaret, at vi maa befindes vaagne og tro, saa
70 længe det er os, der har Vagten, og at de, der kommer efter os, maa holde Kursen støt, den gamle danske Kurs, som Gud har sat for os. Han vil hjælpe os til at følge den og føre os i Havn.

Kilde
75 Prædikener af C.W. Schultz-Lorentsen. Nordlundes Bogtrykkeri, København, 1943

Kildetype
Dokumentation i bogværk

Tags
80 Anden Verdenskrig, Danmarks besættelse 1940-1945, Første tekstrække, Julesøndag, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/c-w-schultz-lorentzens-praediken-julesondag>

85

90

95

100